



ARIE BOOMSMA IS ER KLAAR VOOR

**voor het nieuwe seizoen,
een nieuwe relatie, het vaderschap ...**

ONLANGS STARTTE DE KRO MET EEN NIEUW SEIZOEN VAN HET SUCCESVOLLE PROGRAMMA OVER DE STREEP. ARIE BOOMSMA (39) IS HET GEZICHT VAN DEZE NEDERLANDSE VERSIE VAN CHALLENGE DAY. MARGRIET SPRAK MET HEM OVER JONGEREN, ZIJN EIGEN JEUGD EN OUDERS EN ZELF VADER WORDEN.

Bij ons thuis in de werkkamer hangt een foto van Arie Boomsma met mijn vrouw. Hij is gemaakt op de opening van een fototentoonstelling in Amsterdam, ergens in 2002. Mijn vrouw, die Arie ‘snoepje van de week’ noemt, straalt erop. En Arie toont zijn allerliefste glimlach. Net als bij al die andere vrouwen die met hem die middag op de foto gingen. Sympathiek, positief, woest aantrekkelijk en niet boos te krijgen; dat is het beeld dat heel Nederland van Arie heeft. “Ik herinner me dat feestje nog,” zegt Arie ruim tien jaar later. “Er werd alleen wodka en water geschonken, verder niets. Het ging in die periode niet zo goed met me.” O? Dat was niet te merken. “Joh, alles ging mis in die tijd. Ik had net acht maanden gewerkt als omroeper bij *Yorin* (nu RTL7, red.) en verdiende wat bij als model. Mensen zagen vooral die buitenkant en ik ging daarom overal roepen dat ik een roman aan het schrijven was over mijn jeugd als domineeszoon. Ik wilde zo graag laten zien dat ik echt wel iets kon. Daarna kreeg ik een presentatieklus bij het programma *Wannahaves*; een drama – ook financieel, want ik heb er nooit voor betaald gekregen. Ik besloot nooit meer iets voor tv te doen, tenzij ik er helemaal achter zou staan. Ik werd toen gevraagd om hoofdredacteur van een tijdschrift te worden; ook een fiasco. En de relatie met mijn vriendin Kieu ging tijdelijk uit.

Rampjaren. Pas nu kan ik erop terugkijken en denken dat het ook een waardevolle tijd is geweest, want ik heb er veel van geleerd.” En zie nu: Arie maakt bejubelde programma’s als *KRO’s Over de streep* en *Uit de kast*, dat zelfs werd genomineerd voor een internationale Emmy Kids Award. “Ja, wat dat betreft heb ik niets te klagen....”

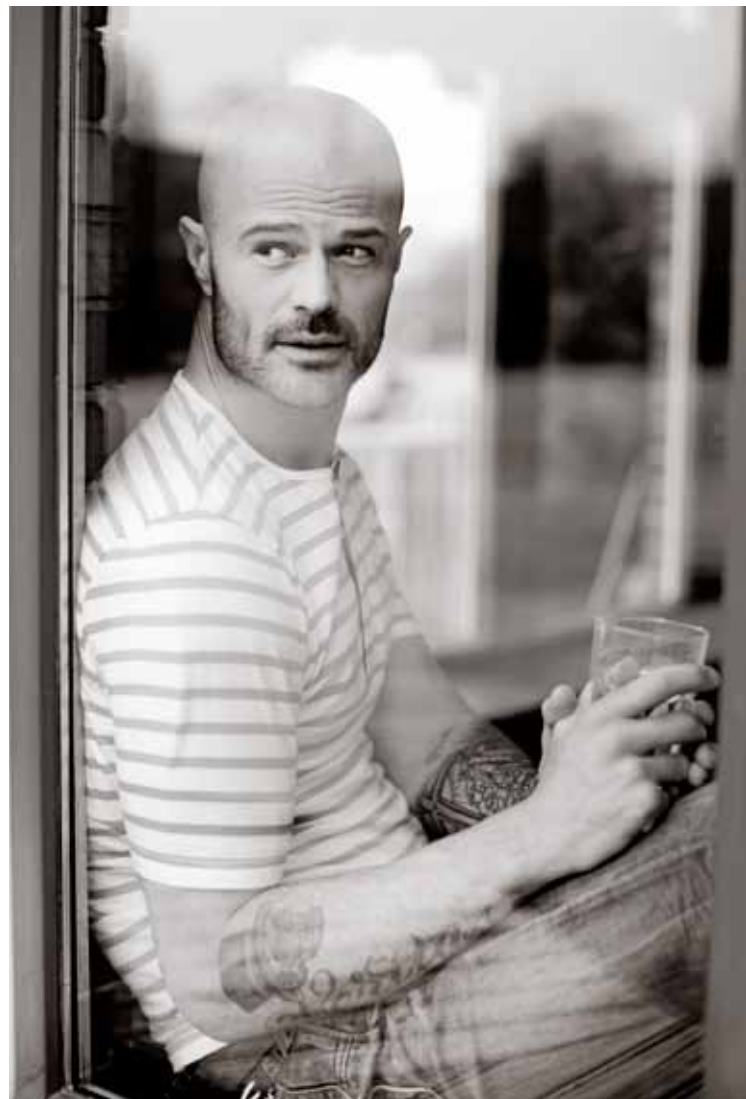
De ochtend van het interview heeft Arie om 6.15 uur al een tweet de deur uit gedaan: ‘Goedemorgen, lieve mensen!’ En dat terwijl hij de avond ervoor de live-uitzending *Debat op 2* presenteerde en nog een tijdje had nagepraat met zijn redactie. “Het was een goede uitzending, we waren snel klaar,” zegt hij. “Gelukkig maar, want vanochtend vroeg hadden we weer opnames voor de nieuwe reeks van *Over de streep*. Het was een kort nachtje, maar ik sport veel

‘ER ZIJN DINGEN IN MIJN JEUGD GEBEURD WAARDOOR IK HAD KUNNEN ONTSPOREN. IK HEB DAT MIJN LEVEN NIET LATEN BEÏNVLOEDEN’

en slaap over het algemeen goed, dus af en toe kan ik dat hebben.” **Verstuur je elke ochtend zo’n tweet?** “Dat niet, maar ik vond het nu leuk te kijken wie er zo vroeg al reageerde. Soms geef ik een boodschap mee, iets als: ‘Maak er wat moois van vandaag.’” **Je staat bekend om je positieve uitstraling. Hoe doe je dat toch? Want kijk om je heen: mensen verliezen hun baan, jongeren hebben weinig perspectief. Het is geen leuke tijd.** “Natuurlijk zie ik dat ook, anders ben je

naïef. Het gaat erom waar je de nadruk op legt. Zie je alleen die jongen op een scooter die door de politie wordt aanhouden? Of zie je ook die andere jongen die een oude vrouw helpt bij het oversteken? Het is er allebei.” **Wat is de reden dat je vooral programma’s met jongeren maakt?** “Jongeren staan op kruispunten. Die kijken nog zo vooruit en zijn informatie aan het inwinnen, dat vind ik leuk. En ik vind het fijn om ze te voeden met informatie waarmee ze hun beeldvorming in orde krijgen. Ik zal nooit zeggen: je moet zus of zo. Maar wel: er is dit en er is dit, denk erover na en vorm je eigen mening. Door ze aan het denken te zetten, heb ik het gevoel dat ik iets kan toevoegen aan de samenleving.” **Zie je bij hen optimisme?** “Weinig helaas. Soms schrik ik van hun houding. Laatst vroeg ik op een school: wat zou je het liefst willen worden? Iemand van veertien zei: ‘Dokter, ik wil

graag mensen beter maken. Maar dat kan natuurlijk niet.’ Ik dacht: oei, hoe komt het dat ze die droom nu al heeft opgegeven? Het gebrek aan vertrouwen is kenmerkend.” **Wat zeg je dan tegen ze?** “Dat er voor alles een tijd is. Als ik met oudere mensen praat over de jaren tachtig vertellen ze dat iedereen destijds hetzelfde dacht als nu, want ook toen was er weinig perspectief en kwamen hele generaties niet aan het werk. Het gaat weer voorbij, daar ben ik van overtuigd.”



In elke aflevering van *Over de streep* volgt Arie een aantal leerlingen van een middelbare school. Door middel van spelletjes en serieuze gesprekken proberen Arie en zijn team hen meer begrip en respect voor elkaar bij te brengen. Het levert soms hartverscheurende televisie op. “Sommige verhalen raken me echt,” zegt Arie. “Met name die van kinderen die opgroeien in een gebroken gezin – en dat zijn er, helaas, tegenwoordig zó veel. Ze lijden daar echt onder; ouders beseffen meestal niet wat voor impact een echtscheiding op een kind heeft. Het veroorzaakt pijn en onzekerheid. Zó vaak hoor ik ook dat een ouder niet meer geïnteresseerd is in een kind.” ►

Dan besef je weer eens wat voor een geweldige jeugd je zelf hebt gehad? “Net als mijn drie broers was ik een moeilijke puber, maar de harmonie thuis is erg goed geweest. Ik zag totaal het nut van school niet in en spijbelde veel. Maar die positieve instelling had ik toen al, want er zijn genoeg nare dingen in mijn jeugd gebeurd waardoor ik had kunnen ontsporen; vrienden die aan de drugs waren, kennissen die in gevangenissen zaten. Ik heb dat mijn leven niet laten beïnvloeden.”

Hoe kwam je in aanraking met zulke mensen? “Ik hing veel op straat en daarnaast was het bij ons altijd open huis; mijn ouders gaven iedereen onderdak. Hadden we opeens een jongen die rechtstreeks uit de jeugdgevangenis kwam over de vloer of een schizofrene man, of een zendeling uit Afrika. Kom maar bij de Boomsma’s! Het heeft gezorgd voor een open blik naar de wereld.”

Als domineezoon in een klein dorp lette iedereen op je. Dat lijkt me minder? “Er was altijd een bepaald verwachtingsniveau. Ik speelde daarmee. Als we de kerk in liepen, gaf ik mijn broer soms expres een duw. Sommigen mensen lachten dan, anderen keken boos. Belangrijk voor mij was: er werd iets van gevonden. Vond ik leuk. Ik genoot van die aandacht.”

En dan had je ook nog een mooie kop en goed lijf...

“Dat had ik pas door toen ik een jaar of 25 was. Ik werkte in een café en merkte dat er een ander soort interesse in me was en vroeg me af waarom. Op een moment werd ik me daar zó bewust van, dat het me ging tegenstaan. Ik had ook een binnenkant. Ging ik dus die dingen roepen als dat ik een roman aan het schrijven was om het te compenseren. Pas toen ik later een duidelijke visie had op mijn werk en wat ik wilde, klopte het voor mijn gevoel: ik ben gelovig en heb

ook dit uiterlijk. Er is de maatschappelijke betrokkenheid, maar ook de glamour. Het is zoals het is. Ik doe het niet anders voor. Dat maakt me authentiek.”

Dat geloof is je nooit opgedrongen? “Mijn broer heeft het wel zo ervaren - hij gelooft niet meer - maar ik niet. Het was er altijd. Ik voelde me daar goed bij, het is een houvast.”

Op je zestiende vertrok je al alleen naar Amerika. Was dat een vlucht? “Dat hebben mijn ouders lang gedacht,

‘NATUURLIJK IS HET KUNNEN TERUGKIJKEN OP JE VROUW EN KINDEREN ECHT GELUK. JE LEVEN DELEN MET IEMAND IS HET MOOISTE WAT ER IS’

maar was het niet. Mijn droom was basketballer worden in de NBA. Als domineesgezin verhuisden we veel en ik moest me als kind telkens weer bewijzen. Ik leerde goed situaties in te schatten en daarop in te spelen. En omdat ik verbaal sterk was en goed in sport veroverde ik snel mijn plek. Dat gaf zelfvertrouwen. Als ik iets wilde, ging ik ervoor. Mijn ouders vonden het verschrikkelijk dat ik mijn school niet afmaakte, maar Amerika is goed voor mij geweest. Ik werd er rustiger en leerde dat je iets met je talent moet doen; het succes komt niet vanzelf. In totaal heb ik er bijna zes jaar gezeten, veel mensen vinden mij erg Amerikaans. De veerkracht, de ambitie, het doorzetten, groot denken; dat vind ik mooi. Het is me gelukt die mentaliteit te vertalen naar de rest van mijn leven. En een periode als tien jaar terug te boven te komen.”

Zien je ouders dat nu ook in? “Het heeft ze moeite gekost om het leven

dat zij voor ons voor ogen hadden, los te laten. Pas op latere leeftijd durfden ze die knop om te zetten en tegen ons te zeggen: ‘Jij bent volwassen en neemt je eigen beslissingen en die zijn soms anders dan dat wij het zouden doen, maar het is oké.’ Dat vind ik een mooie ontwikkeling, moedig ook. Want niet alle ouders kunnen dat. Ik heb het gevoel dat mijn ouders de afgelopen jaren jonger zijn geworden. Ze zijn erg actief; reizen veel, bezoeken ons veel. Ze zijn heel erg samen.”

Ben je zelf klaar voor het vaderschap? “Ik merk de laatste tijd dat ik daar erg veel zin in heb. Ik ben altijd heel erg ik-gericht geweest. Ambitieuus en gedreven zal ik altijd blijven, maar ik weet nu wat me echt gelukkig zal maken.”

Daar moest je wel eerst gigantisch voor op je bek gaan? “Tja, dat dan weer wel. Ik heb het honderden keren bij anderen gezien, maar op het moment dat je het niet zelfervaart, blijkt dat toch een onvoldoende les.”

Twee jaar geleden liep Aries relatie met Kieu dan toch nog op de klippen; ze waren dertien jaar samen geweest. Sindsdien mag hij zich een van de meest begeerde vrijgezellen van Nederland noemen. Het was vlak nadat hij een conflict kreeg met zijn werkgever de EO over medewerking aan het tijdschrift *l’Homo*, waarop hij met een ontbloomt

bovenlijf de cover sierde. Hij werd geschorst en verruilde de omroep uiteindelijk voor de KRO. “Bij de KRO heb ik voor het eerst het gevoel dat ik programma’s maak die ik zelf bepaal en waar ik de ruimte voor krijg. Daarnaast heb ik ook tijd om te schrijven. Nu klopt het.”

Was daar een scheiding voor nodig om je dat te realiseren?

“Nee, want Kieu hielp me altijd goed om die gerichtheid te vinden. Ze was kritisch, niet onder de indruk van wat dan ook. En zeker niet van mij of de dingen die ik deed. Het was een enorme klap voor mij dat het over was, maar ook belangrijk. Ik stond er alleen voor en moest bij mezelf te rade gaan. Een jaar heb ik kunnen nadenken over wat nu echt gelukkig maakt. Ik kan straks terugkijken op de mooie dingen die ik heb gedaan, dat geeft voldoening. En ik kan zo nog jaren doorgaan. Maar terugkijken op: dit is mijn vrouw, dit zijn mijn kinderen; dat is natuurlijk echt geluk. Ik weet nu dat je leven kunnen delen met iemand het hoogst haalbare en het mooiste is.”

Na jullie breuk zei je dat je een betere balans moest zien te vinden tussen werk en privé. Zo te horen ben je nog steeds heel druk met werken?

“Ja, ik doe nu vrijwel niets ernaast en merk dat ik familie en vrienden tekortdoe waardoor er een soort schuldgevoel ontstaat. Ik heb huwelijken gemist, begrafenissen.... Bij mij is de rationele kant altijd erg sterk geweest en de emotionele wat minder. Ik ben dat aan het verschuiven.”

Dat zei je twee jaar geleden dus ook al. “Ik ben nog steeds bezig dat evenwicht te herstellen. Langzaam maar zeker komt er verandering, ik heb niet meer het gevoel dat ik opgejaagd ben. Dat had ik vroeger soms als ik veel tegelijk deed. Ik heb bijvoorbeeld alle ruis uitgeschakeld; ik zeg nu standaard ‘nee’ op aanvragen van *Expeditie Robinson* of *Wie is de mol*. Daardoor ben ik meer gericht.



Momenteel ben ik met vijf programma’s bezig, maar ik heb niet het gevoel dat het me beheerst. Er is nog tijd om te ontspannen, te sporten en te eten met vrienden.”

Zit je bekendheid niet in de weg bij het zoeken naar een nieuwe liefde? “Soms. Maar ik heb er voelsprietten voor gekregen, ben afstandelijker en meer op mijn hoede.”

Je goede vriend Stephan Sanders schreef: ‘Het lijkt me niet makkelijk om de geliefde van Arie Boomsma te zijn. Het lijkt me al zwaar om Arie Boomsma te zijn.’ “Het is niet zwaar; klagen daarover is klagen over het luxeprobleem. Want de voordelen wegen veel zwaarder. Ik krijg veel kansen en er gebeuren zo veel mooie dingen. Natuurlijk krijg ik ook vaak stront over me heen en dat is niet leuk, maar ik heb geleerd me daarvoor af te sluiten. Want ik krijg daarnaast zó veel

mooie reacties. Laatst was ik aan het wandelen op het strand en fietste er een man voorbij. Hij zag me, stapte af en begon een heel verhaal over dat hij als kind was misbruikt. Niet vrolijk, maar het is een compliment voor de programma’s die ik maak en een teken van vertrouwen.”

Eigenlijk ben je een soort van dominee geworden, net als je vader? “Nee, want een dominee geeft antwoord en uitleg. En dat doe ik nooit. Ik luister alleen. In de meeste dingen vind ik mijn mening ondergeschikt. Ik merk wel dat ik steeds meer het positieve wil laten zien en dat ik daar trots op ben. Want als positief zijn iets is wat je onderscheidt, is er iets mis met onze samenleving, waar het cynisme heerst. Laat mij dan maar degenen zijn die de andere kant flink laat zien.”

De nieuwe reeks van KRO’s Over de streep begint op 7 mei om 20.30 uur op Nederland 3.